

Wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 25 września 2014 r.

IV Ka 412/14

Przewodniczący: Sędzia SO Ewa Rusin (spr.).

Sędziowie SO: Sylwana Wirth, Waldemar Majka.

przy udziale Jolanty Siwik - Ważny Prokuratora Prokuratury Okręgowej.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym po rozpoznaniu dnia 25 września 2014 r. sprawy M. Ś. syna J. i B. z domu K. ur. (...) w G.

oskarżonej z art. 190a § 1kk na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 27 lutego 2014 r., sygnatura akt III K 1010/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonej M. Ś. na rzecz oskarżycielki posiłkowej T. P. 504 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. H. z Kancelarii Adwokackiej w W. 723,24 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt III K 1010/13:

I. oskarżoną M. Ś. uznał za winną tego, że od kwietnia 2012 r. do dnia 21 sierpnia 2013 r. w W. woj. (...) poprzez wysyłanie krótkich wiadomości tekstowych SMS oraz wykonywanie połączeń telefonicznych uporczywie nękała T. P., przez co istotnie naruszyła jej prywatność, tj. za winną popełnienia występku z art. 190a § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie tego przepisu wymierzył jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej T. P. obowiązek zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 1000 (jeden tysiąc) złotych;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. H. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 531,36 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu;

V. zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych, poniesione wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodziła się oskarżona.

Apelujący jej imieniem obrońca wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 i 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów i orzeczenie wbrew zasadom logiki i

doświadczenia życiowego polegającą na ustaleniu, że zachowanie oskarżonej istotnie naruszyło prywatność pokrzywdzonej, podczas gdy korespondencja pomiędzy stronami była wzajemna,

- obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 7 i 410 k.p.k. polegającą na nieuzasadnionej odmowie dania wiary zeznaniom J. P. i uznaniem ich za stroniczne i niewiarygodne, podczas gdy w istocie cechowały się one obiektywizmem i wyważeniem,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 5 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało nieobiektywnym uznaniem, iż zeznania pokrzywdzonej są głównym dowodem winy i sprawstwa oskarżonej pomimo, że jest ona osobą bezpośrednio zainteresowaną wynikiem sprawy oraz subiektywnie podchodzi do niej - przez co naruszona została zasada "rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego", a ponadto nie uwzględnienie w ich zeznaniach licznych wewnętrznych sprzeczności,

- niezależnie od powyższego, rażącą niewspółmierność środka karnego w postaci obowiązku zapłaty 1000 zł na rzecz pokrzywdzonej tytułem zadośćuczynienia w sytuacji, gdy będąc samotną matką wychowującą pięcioro małoletnich dzieci oskarżona nie jest w stanie kwoty tej uiścić.

W konsekwencji skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie o zmianę wyroku i odstąpienie od obowiązku zapłaty zadośćuczynienia,

- względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Przeciwnie twierdzeniom w niej zawartym stwierdzić zdecydowanie należy, iż Sąd I instancji bardzo wnikliwie przeprowadził postępowanie dowodowe i tak zebrany materiał poddał prawidłowej ocenie, ściśle kierując się kryteriami art. 7 k.p.k. tj. swobodnie, wszechstronnie i respektując zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Efektem takiego procedowania są prawdziwe ustalenia faktyczne, które stanowią trafną podstawę uznania sprawstwa i zawinienia oskarżonej, co do popełnienia występku stalkingu, kwalifikowanego z art. 190a § 1 k.k.

Zawarte w apelacji argumenty sprowadzają się do polemiki z trafną sądową oceną dowodów. Ustaleniom wyroku apelujący przeciwstawia niczym nie wsparte twierdzenia, że oskarżona swym zachowaniem nie naruszyła prywatności T. P., zaś konflikty pomiędzy nimi miały charakter wzajemnej wymiany korespondencji. Gołosłowność tych zarzutów jest oczywista, zważywszy na udokumentowaną liczbę i treść wiadomości SMS, które oskarżona przesyłała pokrzywdzonej, a których to okoliczności oskarżona nie zanegowała. Ponadto oskarżona dla wsparcia swych twierdzeń (powielonych w apelacji) nie potrafiła w żaden sposób wykazać "wzajemności" działań pokrzywdzonej, bo - jak to wskazał Sąd I instancji - pokrzywdzona starała się nie reagować na zaczepki oskarżonej, zdecydowanie domagała się zaprzestania

działań oskarżonej, np. za pośrednictwem swego byłego męża, świadka J. P., co także wynika z jego zeznań.

Konstatacja apelującego, że przesyłane przez oskarżoną pokrzywdzonej wiadomości nie miały nękającego charakteru, bo np. dotyczyły wspólnego dziecka oskarżonej i byłego męża pokrzywdzonej są równie błędne. Przecież oskarżona nie znała pokrzywdzonej (spotkały się osobiście po raz pierwszy na rozprawie sądowej), pokrzywdzona nie nawiązywała z oskarżoną kontaktu, nie wtrącała się w jej życie i żądała zaniechania przez oskarżoną korespondencji oraz kontaktów telefonicznych. To oskarżona w napastliwy, mało wyszukany i wręcz wulgarny sposób naruszała prywatność pokrzywdzonej, co słusznie Sad I instancji zakwalifikował jako występki stalkingu z art. 190a § 1 k.k.

Nie sposób zgodzić się z zarzutem apelacji dotyczącym orzeczonego środka karnego w trybie art. 46 § 1 k.k. Przystępne działanie oskarżonej stanowiło znaczną psychiczną dotkliwość dla pokrzywdzonej, zatem oskarżona, która działając celowo i w sposób wyrachowany, powinna ponieść karnoprawne konsekwencje czynu. Wymierzona jej kara 3-ch miesięcy pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania to kara bardzo umiarkowana, wręcz łagodna. Słusznym jej dopełnieniem jest zatem orzeczone w trybie art. 46 § 1 k.p.k. zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonej w kwocie 1000 zł, którego wykonanie będzie dla oskarżonej wychowawczą dolegliwością. Sytuacja rodzinna oskarżonej (wychowuje 5-cioro dzieci w różnym wieku, korzysta z alimentów na dzieci) jest niekwestionowaną. Równie niekwestionowanym jest fakt korzystania przez oskarżoną z pomocy byłej teściowej, która opiekuje się dziećmi. Oskarżona ma objęte przypisanym jej stalkingiem działania (pisanie wiadomości SMS i rozmowy telefoniczne) poświęciła bardzo dużo czasu i środków finansowych. Zatem słusznym oraz wychowawczym dla niej będzie podjęcie działań w celu wywiązania się z przedmiotowego środka karnego, np. przez podjęcie jakiegokolwiek płatnego zajęcia i ograniczenie wydatków na usługi telekomunikacyjne. Oskarżona ma więc możliwość wykonania środka karnego.

O kosztach zastępstwa procesowego, należnych oskarżycielce posiłkowej orzeczonego na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.p.k.

O zwolnieniu oskarżonej od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym orzeczonego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., uznając za uzasadnione zwolnienie jej od ponoszenia tych kosztów.